

Schuldig

Schuldig

Liesbeth Dekker

Schuldig

Liesbeth Dekker

1^e druk januari 2020

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jen Minkman

Auteursfoto: Liesbeth Dekker

ISBN 978-94-93157-20-0

NUR 305

©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Proloog

‘Hoelang bent u getrouwd, mijnheer Deurning?’ vraagt de inspecteur van politie.

Hein, de mijnheer Deurning in kwestie, is midden zeventig en ziet er zo verformfaaid uit als een mand met vuile was. Zijn geur is bijpassend. Hoewel hij aan zijn eigen eetkamertafel zit, kijkt hij de kamer rond alsof deze hem onbekend is.

‘Vorig jaar hadden we groot feest, meneer,’ antwoordt Hein. ‘Toen waren we vijfenveertig jaar getrouwd.’

Normaal zou Hein er iets cynisch aan hebben toegevoegd. Over de kosten van het feest. Dat hij er tien jaar voor krom had moeten liggen. Of hij zou tegen de rechercheur hebben gezegd dat die daar een puntje aan had kunnen zuigen en dan had de agent zich misschien afgevraagd of dat een seksueel getinte opmerking was, omdat hij de uitdrukking niet kende. Maar vandaag is Hein zo verslagen dat cynisme geen deel uitmaakt van zijn systeem. Hij begint te plukken aan de kleine geborduurde steekjes van de linnen loper die de blinkende tafel bedekt.

‘Is dit uw eerste huwelijk?’

Wat is dat voor rare vraag?

‘Ik doe niet aan scheiden!’ Hein is kribbig.

‘Waar heeft u uw vrouw Ria ontmoet?’

‘Wat doet dat er nou toe? Als je zin hebt in een romantisch verhaal, dan ga je maar naar de bioscoop!’ snauwt Hein.

De rechercheur blijft rustig.

‘Ik probeer een beeld te krijgen van uw relatie met uw vrouw...’

‘Oh, nou heb ik je door. Jij denkt hij zal na vijfenvier-
tig jaar wel op haar zijn uitgekeken en haar naar de ande-
re wereld hebben geholpen. Nou, dan moet ik je teleur-
stellen, vriend. Het was liefde op het eerste gezicht en
die liefde zit tot op de dag van vandaag nog net zo diep
als toen!’

Hein maakt een geluid als van een kameel die zich ver-
slikt. Een traan biggelt over zijn wang. Hij veegt hem
nijdig weg. De rechercheur voelt zich verplicht zich af te
vragen of het echt is of gespeeld. Hij maakt een aanteke-
ning in het traditionele notitieboekje en kijkt dan weer
naar de geëmotioneerde Hein, die nu het deksel van een
porseleinen schaal-
tje ronddraait. De rechercheur be-
denkt dat zijn oma precies zo’n zelfde schaal-
tje op een
dressoir heeft staan.

‘Wat voor werk heeft u gedaan?’ vraagt hij op een pro-
fessionele, neutrale toon, die op geen enkele wijze ver-
raadt waar hij op uit is.

‘Ik heb me halfdood gewerkt in de wegebouw, me-
neer. Vijftig jaar lang. In mijn tijd mocht je amper naar
school. Ik moest op mijn vijftiende gaan werken, want er
moest brood op de plank komen. Leren deed je in de
praktijk!’

Oké, toch wat cynisme.

‘Wat deed uw vrouw voor werk?’

‘Mijn vrouw zorgde met veel toewijding voor haar gezin, zoals het hoort!’

‘Hebben uw vrouw of u geld geërfd?’

Hein doet zijn mond al open om de politieman nijdig te vragen waar hij zich mee bemoeit, maar bedenkt dat hij de sterke arm niet te veel tegen zich in het harnas moet jagen. Dus herpakt hij zich en veinst rust.

‘Geen cent, agent. Geen van beiden, maar waarom uw interesse voor een eventuele nalatenschap?’

De politie is er op getraind geen antwoord te geven op vragen van verdachten, maar Hein kan zelf wel raden dat de vraag is gebaseerd op wat de ‘agent’ om hem heen ziet. Een flink huis, mooie spullen, goede auto, kinderen die al dan niet hebben gestudeerd...

‘Oh, u denkt: wat ik zie kan een ongeschoold arbeider-tje nooit in zijn eentje bij elkaar verdienen? U ziet het, dat kan dus wel, maar dan moet je wel hard werken, jongeman. Hard werken en zuinig zijn!’

‘Wanneer heeft u uw vrouw voor het laatst gezien?’

‘Donderdag om tien voor zeven.’

‘Heeft ze aangegeven dat ze die avond nog weg ging?’

‘Nee, natuurlijk niet, anders had ik wel geweten waar ze was.’

‘Was er iets bijzonders? Was ze anders dan anders? Was ze nerveus? Depressief?’

‘Absoluut niet. Mijn Ria was die avond het zonnetje in huis, zoals altijd. Er was geen enkele aanleiding voor depressies of andere narigheid.’

‘Hadden jullie ruzie? Was ze boos op u? U op haar?’

‘De eerste keer dat wij ruzie hebben, moet nog komen, meneer.’

‘Weet u of ze die avond gebeld is door iemand? Is er iemand langs geweest?’

‘Hoe kan ik dat weten als ik er niet was?’

‘We zullen bij burens informeren en uw telefoongegevens opvragen. Zijn er spullen uit het huis verdwenen? Iets van waarde? Geld? Apparatuur?’

‘Nee, niks. Dus ze is ook niet ontvoerd door iemand die op geld uit is. Of wilde inbreken en niet wist dat er iemand thuis was. Oeps, wel iemand thuis, hup, dood, in de kofferbak en weg ermee.’

‘Zijn er persoonlijke spullen van uw vrouw weg? Jas, tas, sieraden?’

‘Nee, absoluut niet. Zelfs haar schoenen staan er nog. Daarom is het zo helder als glas, agent. Ze is niet zelf vertrokken!’

‘Waar was u op de avond dat uw vrouw verdween?’

‘Klaverjassen, mijnheer. Dat doe ik al meer dan dertig jaar. Elke donderdag. Met dezelfde maten.’

‘Hoe laat?’

‘Van zeven tot tien, altijd.’

‘En daarna?’

‘Daarna ging ik naar huis om te ontdekken dat mijn vrouw er niet meer was. Mijnheer!’

[2010]

Met een zucht plaatst Rebecca het laatste pannetje in het afdruiptrek. *Wat een ouwe meuk!* Het pannetje mist een oor en heeft aan de binnenkant alle kleuren behalve de originele. Het afdruiptrek zou eigenlijk sentimentele gevoelens moeten oproepen. Ze heeft hier in huis immers nog nooit een ander rek gezien dan dit groen-witte draadrek. Vintage! Ooit was haar ouderlijk huis prachtig, maar sinds hun intrek is er niet veel veranderd of vernieuwd en nu haar moeder er niet meer is, wordt dat steeds meer merkbaar. Ria had er zeker op aangedrongen nieuwe pannen aan te schaffen. Hein ziet er het nut niet van in.

Rebecca draait zich om, om te zien of haar vader zijn vla al op heeft en is precies op tijd om het schaalpje uit zijn handen te grissen. Hij heeft zijn lepel neergelegd en zijn vinger uitgestoken om daarmee de laatste restjes te verwijderen. Een golf van weerstand welt op. Sinds hij zijn vrouw heeft verloren, lijkt het alsof niks hem nog kan schelen.

‘Geef maar hier pa, afwassen doe ik wel!’

De oude man werpt zich achterover in zijn stoel in een overdreven gebaar van verslagenheid. Op zijn lichtblau-

we trui zit een klodder vla en als Rebecca met een nat-gemaakte theedoek de vlek wegpoetst, voelt het alsof ze een van haar zoontjes onderhanden neemt.

‘Ga jij lekker in je luie stoel zitten, dan kom ik zo nog met een kopje koffie,’ zegt ze, onbedoeld op een toon die je bij kinderen gebruikt.

‘Nee, ik drink ’s avonds altijd thee!’

Dat is niet zo, maar Rebecca gaat er niet tegenin.

De vergeelde waterkoker aanzetten, doekje over het formica tafelblad halen, papschaaltje en lepel afwassen, water weg laten lopen, wachten tot het theewater kookt. Een zucht.

Ze vindt het logisch dat ze voor haar oude vader zorgt. Hij heeft jaren voor haar gezorgd en hij is nog te goed om in een bejaardentehuis te stoppen. Twee keer per week is er een hulp in de huishouding. Buurvrouw Gerry maakt elk weekend een pannetje soep en elke woensdag stampot. Er is iemand die hem in bad doet en zorgt dat hij op tijd naar de kapper gaat. De rest van de zorg is voor Rebecca. Haar drie broers staan altijd vooraan als er een excuus moet worden bedacht om geen bijdrage te leveren. Ze heeft zich er lang boos om gemaakt. Ze heeft zich een hele tijd verzet tegen alle rollen die ze kreeg opgedrongen. Echtgenote, moeder, dochter, zus... Iedereen rekende altijd automatisch op Rebecca. Haar carrière als architect leek een sluitpost. “Voor als er nog tijd over was.” Het heeft wat voeten in aarde gehad, maar nu is er een mooie balans in haar leven.

Het leven van haar vader zit echter in het slop. Nog altijd is Ria zijn grote liefde. Zelfs nu ze al drie jaar is verdwenen, adoreert hij haar. Zijn nijdige blik verandert in met tranen gevulde ogen als hij aan zijn Ria denkt. Zij is

letterlijk de vrouw van zijn dromen, want Ria deed alles precies zoals haar man het graag zag. Ze cijferde zich volledig weg en had altijd voor hem gerend.

De klik van de waterkoker onderbreekt haar overpeinzingen. Ze zet thee in een klein potje en brengt het met een kopje en een suikerpot naar haar vader. Hij kijkt op, ziet de thee, fronst, lijkt wat te willen zeggen, maar houdt zich stil.

Na nog wat instructies, waarschuwingen en aanwijzingen die automatisch uit haar mond komen, laat ze haar vader alleen achter. Deels opgelucht dat ze weer van hem af is, deels met schuldgevoelens, omdat ze met de nodige irritatie en boze gedachten een oude man alleen achterlaat, trekt ze deur achter zich dicht.

Ze stapt in haar hagelnieuwe Audi en lijkt in een andere wereld te stappen. Háár wereld. De Audi A5 Sportback is haar keuze en hoort bij haar en haar carrière. Geen praktische gezinsauto (advies van haar man), geen onpraktische cabrio (voorkeur van haar zakenpartner) en ook geen patsverige benzineslurpende tank die haar jongste broer voor haar bedacht, maar de auto die zij mooi vindt.